

РІШЕННЯ ПРИЙНЯТО

— Хочеш ти цього чи ні, а Матвій поїде в табір. Ми вже все вирішили! Так, ми! Я і твій син усе обговорили без тебе! Ти ба, згадав, що в нього є син! — ще біля дверей я почув, як мама свариться з кимось телефоном. Дослухавшись до розмови, почув знайомий голос. Татів. — Ні, твого дозволу не треба. Припини поводитися так, ніби весь світ обертається докола тебе! Матвієві вже десять років, йому час дорослішати й учитися брати відповідальність за свої слова й учинки. Табір — чудовий для цього варіант. А ти, якщо хочеш, можеш приїхати на вокзал і побачитись із сином, ніхто не забороняє. Потяг сорок дев'ять, Київ — Трускавець, п'ятий вагон.

Щоб не чути того всього далі, я крадькома шмигнув до своєї кімнати й, зачинивши двері, натягнув навушники. На дивані, як завжди, на мене чекав улюблений пухнастик — Сонік. Почувши, що я повернувся, руде котисько прокинулося й голосно занявчало своє «привіт». Принаймні саме так розшифрував протяжне «мр-р-рняу-у-у» мій котячий перекладач-симулятор на смартфоні. Прикольна така прога! Але зазвичай ми й без неї чудово розумілися. Бувало, прийду я зі школи, плюхнуся на диван у чому був, а кіт уже тут як тут. Муркає тракторцем, тицяє просто в обличчя своїм мокрим носом, лоскоче хвостом,

а тоді й сам улягається біля моєї руки. І нумо лапкою зачіпати, щоб погрався з ним. Ясно ж і без перекладача, що скучив і хоче побавитися.

За останні пів року, відколи батьки розійшлися, я встиг звикнути до таких телефонних розмов. Тато дзвонив зрідка, а коли це траплялося, то майже завжди сварився з мамою. Звісно, я теж мав його номер, а він — мій, але ми не часто спілкувалися. І що більше часу минало, то все рідше.

— Привіт. Як справи? — питає він.

— Привіт. Нормально, — відповідаю я. А що маю казати, коли ми не бачились уже кілька місяців?

— Як успіхи в школі? — наступна стандартна батькова фраза, ніби нема про що ще запитати.

— Усе добре, — так само занудно буркаю. Та не буду ж я переповідати, як там на уроках, що вчителька вліпила мені шістку з математики й що в їдалці давали картоплю зі смердючою рибною котлетою, від якої мене знудило. Йому то точно не цікаво.

— А як у тебе справи? — перехоплюю ініціативу, щоб спілкування не обірвалося завчасно.

— Теж нормально.

На тому й усе. Тато поспішає у своїх справах, а я, збентежений розмовою, повертаюся до своїх. А як би мені хотілося почути, що він сумує за нами чи бо-

дай за мною. Що йому бракує моєї компанії для перегляду жахастиків або поїдання чипсів потайки від мами. Але тато мовчить. Мовчу і я. От тільки чого так? Чому він не кличе мене в кінотеатр чи до себе в гості? А може, йому так само боляче потім прощатися, як і мені? А може, навпаки — байдуже? Або він щось приховує.

— Привіт! Давно повернувся? Я засиділася за компом і не почула, як ти прийшов, — мама непомітно підійшла й висмикнула один навушник. Її голос тремтів. Здавалося, ніби вона застудилася: очі червоні й припухлі, носом шморгає. А може, то від постійного сидіння перед екраном? Чи алергія?

— Та ні, оце щойно. Ти дуже голосно говорила телефоном, певно, тому й не почула, — мама намагалася вдавати, ніби все добре й вона зовсім не засмучена. Насправді ж я знав, як їй тяжко й самотньо без тата. Відколи він пішов, вона й слова поганого про нього не сказала. Та, власне, жодного слова не сказала, тільки мовчала. І все-таки, обійнявши маму, я обережно запитав: — То був тато?

— Ні-ні, то по роботі. Замовник дзвонив, не може дочекатися своїх фотографій. Але ж я не фея, не можу за ніч їх начаклувати! Якщо хоче швидко, нехай

селфиться й не морочить людям голови, — мама ніколи не вміла брехати, от і цього разу її слова звучали геть непереконливо.

— Угу, ясно, — я вдаю, ніби повівся на її обман, бігом цьомнув і, знову встромивши навушники, кинув: — Я тебе люблю.

У кімнаті запала тиша. Мама схвильовано куйовдила мені волосся й не могла стримати сліз, а я дивився на відображення у вечірньому вікні й не вірив, що це трапилося зі мною, з нашою родиною.

— Хлопчику мій, я теж тебе люблю. До Місяця й назад, — мамині слова накладалися на мелодію «Вірила» мого улюбленого гурту. Попри те, що її голос ледь пробивався крізь приспів, я завжди добре відчував його серцем. Ще з дитинства вона звиряла мені одне й те саме зізнання, і я їй вірив. Вірила в силу любові й вона.

Заспокоївшись, мама витерла сльози й додала:

— Обідати будеш? Я твою улюблену картоплю по-селянськи запекла.

Навіть у такі миті мама не забувала мене нагодувати. Сльози сльозами, а обід має бути за розкладом.

Від середи вона у відпустці, але на відпустку ці дні були мало схожі. Замовник чекав на світлини для нової виставки, тож мама мусила працювати по но-

чах. Гроші нам зайві не будуть, особливо тепер, коли ми живемо вдвох. До поїздки в табір ми планували побути разом, сходити в кіно або на піцу. Натомість мама працює, а я складаю списки й збираю речі. Нудно й водночас стрьомно, адже я ніколи не їздив у табори. А раптом я там не знайду друзів? Або треба буде розпалювати вогнище, а я не вмію? Чи лазити по скелях? Чи ще щось, чого ніколи не пробував. Капець, це так страшно! Краще візьму борд і піду у двір до хлопців робити те, що добре вмію й люблю.

— Люди, є тут хтось? — тицьнув я в чаті «СС» (що розшифровується як «Суперкруті скейтери») і застиг, очікуючи на відповідь.

— На місці, — першим відгукнувся Макс. І не дивно! Він увесь час просиджує за компом, тому завжди на зв'язку.

— Хеллоу! — Тоха теж тут, а де ж іще? Канікули, усі сидять у гаджетах.

Далі з'явився дурнувятий стікер з посіпакою — традиційне привітання Боді.

— Вийдете?

— На «зеленку»?

— Угу!

— П'ять сек! Зара буду!

— Я теж!

— А мене? А я?

— Окі, чекаю на всіх на полі за 10 хвилин.

Максим, Антон і Богдан — найкраще, що сталося зі мною в новому житті, тобто після того, як батьки розійшлися. Майже щовечора ми вчотирьох зависали на «зеленці» (так прозвали футбольний майданчик через його зелене штучне покриття). Інколи грали двоє на двоє, а коли виходило багато хлопців, то сідали під воротами повболівати. Ми ж не якісь там футболісти. Для нас головне — швидкість і вітер, а тому після уроків збиралися на спуску біля сусіднього будинку і з'їжджали дорогою аж до самісінького шосе. У кожного з нас була своя дошка з іменем. Зазвичай скейтери дають прізвиська один одному, а ми от вирішили, що на нік заслуговують наші борди.

Флеш — так я назвав свій борд — миттю домчав мене до майданчика. На «зеленці» нікого ще не було, тож я вмовився просто у воротах і зайшов у «Роблокс». Без вайфаю телефон зависав, тож я постійно лажав. От чого так? Чого в мене нічого не складається? Навіть гра — і та нормально не вантажиться. Батьки розійшлися, друзі обіцяли вийти й десь пропали. Навіть собаки — і того в мене немає. Тато забороняв заводити пса у квартирі, хоч як би я не просив. Але він багато чого дозволяв і часто купував

мені круті іграшки. Були в мене й роботи, і динозаври, хотвілси та леґо, от тільки часу грати в них я не мав. Чи то радше я, звісно ж, мав, а от татові ніколи його не вистачало, щоб порубатися зі мною на приставці або організувати битву роботів для хлопців у дворі. А було б круто, якби до кожної іграшки чи книжки продавали час на гру або читання! Маєш собі двадцять чотири години на їжу, сон, уроки, а бонусні тридцять хвилинок купуєш на розваги. Може, тоді батьки могли б придбати собі трохи часу, щоб погратися зі мною, не поспішаючи у справах.

— Бу! Чого сидимо, на кого чекаємо? — з-за воріт вистрибнули просто поперед мене Макс і Бодя.

— Здоров! А де Тоха?

— Та скоро прийде. Де він дінеться?

— Тоді дочекаємося його й поїдемо в маркет. Маю трохи кишенькових, хочу вас пригостити.

— Юху-у-у-у! Чого раптом? — Макс аж підстрибнув від здивування.

— Хочу відсвяткувати дещо. Але це не точно.

— І-і-і-і-і-і? Що саме?

— Мама купила мені путівку в табір, тож завтра їду на два тижні в Карпати.

— Круто! Але я не бачу, щоб ти радів, чуваче, — навіжений Макс щороку їздив у табір і, певно, тому